

Λ.Κρήτ. ἀνετριχῶ Νίσυρ. Σίφν. ἀνατρεδῶ Πόντ.(Κερασ.) ἀνεσιντρεῶ Νίσυρ. ντριχιάττω Σύμ. ντριχιάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ντριδιάζω Ρόδ. ντριχῶ Σύμ. ντριχῶ Ρόδ. Μέσ. ἀνετριχιάζομαι Ἴων.(Κρήν.) ἀνετριχιάζ-ζομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀνατριδιῶμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατριχῶ.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, ἐκπλήξεως, βδελυγμίας κττ., φρίττω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀνατριχιάζω ὅταν τὸ βλέπω. Ἀνατριχίασα ποῦ τ' ἄκουσα. Ἀνατριχίασε τὸ κορμί μου - τὸ πετόιμον. Τὸ θυμᾶμαι καὶ ἀνατριχιάζω κοιν. Ἀνατριχίασαν τὰ μαλλιά μ' ἀπ' τοῦ θ' μὸ Σκόπ. Ἀνατριχίασα πὸ τὸν φόρον μου Σύμ. Εἶδα τὸν ἀποθαμένον κ' ἐνετριδιάσα Τραπ. Εἶδα τρομαχτικὸ ὄνειρο καὶ ξύπνησα ἀνετριχιασμένος Μύκ. || Ἄσμ.

Τὸν εἶδα καὶ ἀνατριχίασα κ' ἐπάγωσ' ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέρ. στ. 55 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «ἀνατριχοῦν τὰ γένηια του καὶ τρίζουν ὅαν χιναίου». Συνών. ἀναβολιάζω 3, ἀναγριτσιιάζω 2, ἀναγριώνω 4, ἀνακατσαρώνω 2, ἀνακατσιιάζω 1, ἀνακατσοσυλλώνω, *ἀνακατσοσυρραίνω 2, ἀναρριγῶ, ἀναρριτσιιάζω 1, ἀναρριτσιαίνω, *ἀνασκαντζιάζομαι, ἀνατσοσυλώνω. Καὶ μετβ. κάμνω τινὸς τὰς τρίχας νὰ ἀνορθωθοῦν ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, βδελυγμίας κττ., προξενῶ φρίκην εἰς τινὰ Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀπόψε μ' ἀνατριχίασε τὸ ἀγάπης ἡ κρυάδα, ὅλους τοὺς ἄγιους ἔκραξα καὶ τὴν ἀγία - Τριάδα.

Μετοχ. ὁ προξενῶν φρικίασιν Πόντ.(Κερασ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ.: Ἐβγανε φωνῆς ντριχιασμένες Σύμ. β) Φοβοῦμαι, τρέμω τινὰ Κρήτ.: Τὸν ἀνατριχιάζω ὅαν τὸ Χάρω. || Ἄσμ.

Ὁ Διγενῆς ψυχομαχεῖ κ' ἡ γῆς τότε τρομάσσει κ' ἡ πλάκα τὸν ἀνατριχιῶ πῶς θὰ τότε σκεπάσῃ.

2) Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας Βιθυν. Εὐβ. Θεσσ. (Ζαγορ.) — Λεξ. Βυζ.: Ἀ τὸ πουργὸ σήμερα ποῦ σ' κώθηκα ἀνατριχίασα (ἀ = ἀπὸ) Βιθυν. β) Ἀπροσ. ριγῶ ἐκ πυρετοῦ Σύμ.: Ἐβγανέ με. 3) Αἰσθάνομαι ἀηδία, ἀποστροφὴν Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.: Βρῆκα μυῖγα ὅς τὸ φαεῖ καὶ ἀνατριχίασα Λεξ. Δημητρ. Σῦρον τὴν μύξα σ', ἐνετριδιάσα σε Κερασ. Συνών. ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

ἀνατριχίασμα τό, ἀνατρίδαγμα Πόντ.(Οἶν. Σάντ.) ἀνατρεδαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνατρίχιασμα κοιν. ἀνατριχίασμαν Λυκ. (Λιβύσο.) ἀνατρίδασμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀνατρεδασμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.): Μοῦ ὀρθε ἀνατριχίασμα. Ὅταν τὴν βλέπῃ κἀνεὶς νοιώθει ἀνατριχίασμα ὅς τὸ κορμί του κοιν. || Ποίημ.

Ἀνθρώποι, δέντρ', ἀγρίμια, ἀνθοί, νερά, βουνά, λιθάρια, πάντοτε νοιώθουν μέσα τους ἄλλος πολὺ ἄλλος λίγο ἓνα βαθὺ ἀνατριχίασμα, μιὰ φλόγα, ἓνα μεθύσι

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 58. 2) Ἐλαφρὸς κυματισμός, ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 73: Ποίημ.

Ὁ τοῦ βάλτου τ' ἀνατριχίασμα, σὲ τάραμα νεροῦ.

3) Ἐλαφρὰ κίνησις καὶ ὁ ἐκ ταύτης παραγόμενος ψίθυρος, συνήθως ἐπὶ φύλλων δένδρου Μποῆμ. Ἀγριολούλ. 24: Ὁ λόγγος ξανάπεσε ὅς τὴ πρωτοτερινὴ σιγαλιά του μετὰ τὸ ἀδιάκοπο ἀνατριχίασμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων.

ἀνατριχιασμός ὁ, Λεξ. Βάνγ. ἀνετριχιασμός Σύμ. ντριχιασμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀνετριχιασμός καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ντριχιασμός εἶναι νὰ τὸ θωρῆς Ρόδ.

ἀνατριχιαστὰ ἐπίρρ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνατριχιαστός.

Κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀνατριχίασιν, φρίκην: Ὡς καὶ τὴ γυναῖκα του ὁ ἀφέντης κρούα καὶ ἀνατριχιαστὰ τὴνε φιλάει.

ἀνατριχιαστικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω.

Ὁ προκαλῶν φρικίασιν, φρικιαστικός: Εἶναι πολὺ ἀνατριχιαστικὸ νὰ τὸ βλέπῃς. Ἀνατριχιαστικὸ ὄνειρο - πρᾶμα κττ.

ἀνατριχίλα ἡ, κοιν. ἀνετριχίλα Ἀνδρ. Α.Κρήτ. Λέσβ. Σῦρ. ἀντριχίλα Δαρδαν. Ἰμβρ. Σάμ. ἀνατρίχια Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν.: Μοῦ ὀρθε - μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα. Ἐνοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα κοιν. Ἀνατριχίλες πάλε τοῦ ἤρτανε Βιθυν.(Κατιρλ.) || Ποίημ.

Διπλῇ σοῦ χύνουν ὅς τὴν καρδιά, διπλῇ ἀνατριχίλα τὸ κρῦο κ' ἡ μαυρίλα

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,163. 2) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ρῖγος προκαλούμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κοιν. καὶ Τσακων.: Μ' ἔπιασαν - μοῦ ἤρθαν ἀνατριχίλες. Δὲν εἶμαι ὅς τὰ καλὰ μου ἀπόψε, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες κοιν. Νε ἐκμάκαϊ χοντρε ἀνατρίχίλε (τὴν ἔπιασαν δυνατὲς ἀνατριχίλες) Τσακων.

ἀνάτριχος ἐπίθ. Εὐβ. Ζάκ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνέτριχος Ἴων. (Κρήν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάτριχος = ὁ ἔχων ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας.

Ὁ προξενῶν φρικίασιν, ἀηδία ἔνθ' ἄν.: Τὸ φίδι - ὁ ποντικός εἶναι πρᾶμα ἀνάτριχο Εὐβ. Ἀνάτριχο μοῦ εἶναι τὸ ρωδάκινο Λεξ. Δημητρ. Πρᾶμα ἀνάτριχο Λεξ. Πρω.

ἀνατρομάζω, ἀνατρομάσσω Ζάκ. Ρόδ. Σύμ. ἀνατρομάσσω Θράκ.(Αἰν.) ἀντρομάσσω Κύπρ. ἀνατρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Λευκ. κ. ἄ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 199 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνατρομάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ. Νάουσ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατρομάσσω.

Α) Ἀμτβ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἐκπλήττομαι ὑπὸ δέους, τρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Λευκ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Νάουσ.) ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν εἶδα καὶ ἀνατρόμαξα Ἀθῆν. Ἀνατρόμαξε ὅλους οὓς κόσμους Νάουσ. Τὸ χωρὶς ἀνατρόμαξε ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. Ἀνατρόμαξα ἀπὸ τῆ βροντῆ Λεξ. Πρω. Ἀνατρόμαξε ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἔπιασε καὶ δυνατὰ μ' οὐργάει, π' ὄντας τὸ θέλω θυμηθῇ, καρδιά μ' ἀνατρομάζει

Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ὁ ρῆγας ἀνατρόμαξε, τὸν πρῶτο του φωνάζει

Ἡπ.

Κε ὄντας τὴν εἶδ' ὁ βασιλεῆς, ὅλος ἀνατρομάζει Λευκ.

Κ' ἐγὼ θὰ μπῶ ὅς τὴ μαύρη γῆς, ὅς τ' ἀραχλιασμένο χῶμα, θὰ ἰδῶ τὸν κόσμο χάρβαλο καὶ θὰ ἀνατρομάξω

Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.

στ. 3179 (ἐκδ. WWagner σ. 331) «λαλῶ τον, τί λιγοθυμείς καὶ ἀνατρομάσσεις ὅλος;» Συνών. ἀνατσουλώνω **2β**, τρομάζω. **2)** Συγκλονίζομαι, σείομαι Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Μακεδ. (Γκριντ.) Ρόδ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ψυχομαχάει ὁ Διγενὴς κ' ἡ γῆς ἀνατρομάζει Κέρκυρ.

Βρέχουν, χιουνίζουν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι χαλαζώνουν
Κι ἡ θάλασσα ταραζίτι κι ἡ γῆς ἀνατρομάζει

Γκριντ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναταράζω **2**.

Β) Μετβ. **1)** Κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, ἐκφοβῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κύπρ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Μ' ἀνατρόμαξες ἔτσι ποῦ μπήκες ξαφνικά Λεξ. Πρω. Ἀνατρόμαξες τὸ παιδί Λεξ. Δημητρ. Ἀνατρόμαξες με ἔτσι ἄξυπ-πα ποῦ ἦρτες Κύπρ. Οὐ Κατσαντώνης 'ς τ' Ἀγραφα εἶχι ἀνατρομάξ' τ'ς Τούρκ'ς Εὐρυταν. || Ἄσμ.

Φάτε καὶ πμέτε, μπρὲ παιδιά, χορέψ'τε, τραγουδάτε,
μὴν πάη κ' ἐρθῇ ὁ Τσαμαδὸς καὶ σὰς ἀνατρομάξῃ

Ἡπ. Συνών. ἀγριεύω **3**, τρομάζω, φοβερίζω, φοβίζω. Πβ. ἀγριώνω **2**. **2)** Ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι τινὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν ἀνιτρόμαξα. Συνών. σιχαίνομαι.

*ἀνατρομαλίζω, μέσ. ἀνατρομαλ-λίζομαι Ρόδ. ἀνετρομαλ-λίζομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τρομαλίζω.

Τρέμω ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἔρως ἔμεινεν 'ς τὴ βροχὴ κι ἀνετρομαλ-λίζετο κ' ἐτουρούριζε κι ἀνεστέναζεν ἀπὸ τὴν καρδιά του Κάρπ. || Παροιμ. φρ. Ἀνετρομαλ-λίζεται σὰν τὸ χούλ-λη (ἐπὶ τῶν ὑπερμέτρως ριγούντων) αὐτόθ. Πβ. ἀνατρέμω, συγκρουώνω, τρομαλίζω.

ἀνατρουλλαρίκι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνετρουλλαρίκι Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τρουλλαρίκι.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται τροῦλλος: Μὴ δὲ γεμίσης ἀνετρουλλαρίκι, ρήγλα τ' ἄφησε ἀπὸ νὰ δοῖς νὰ τὸ φέρῃς. Συνών. κουμουλάρι, τρουλλαρίκι.

*ἀνατροχαλιάζω, μετοχ. ἀνατροχαλιασμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τροχαλιάζω.

Ὁ κατακείμενος εἰς σωρούς λίθων, εἰς τρόχαλα, κατηρειτωμένος: Σπίτι ἀνατροχαλιασμένο.

ἀνατσιγγρίζω Λεξ. Δημητρ. ἀνατσιγγρίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνατσιγγρῶ Μακεδ. (Σιάτ.) ἀνατσιγγράω Ἡπ. (Ἄρτ.) ἀνατσιγγράω Πελοπν. (Μεσσ.) ἀνατσιγγράου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τσιγγρίζω.

Ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω τινὰ ἔνθ' ἀν.: Μὴ τοὺς ἀνατσιγγρίζῃς Λεξ. Δημητρ. Τί τ' ἀνατσιγγρίζῃς ἔτσι; Ζαγόρ. Μὴ τὸν ἀνατσιγγρίζῃς τώρα Σιάτ. Ἀνατσιγγρίστηκε μὲ τὰ λόγια ποῦ τοῦ 'πες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγγρίζω **1**, ἀγριώνω **1**, ἀναγγρίζω **A 1**, ἀναγκάζω **A 2**, ἀναγριώνω **1**, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνατσούλωμα τό, Κρήτ. ἀνιτσούνουμα Ἱμβρ. ἀνατσουτσούρωμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατσουλώνω. Ὁ τύπ. ἀνατσουτσούρωμα κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἡ ἀνόρθωσις τῶν τριχῶν, φρικίαισις, κυρίως τῆς γαλῆς ἀμυνομένης ἐναντίον κυνὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) **2)** Ἀνάπτυξις, σωματικὴ αὐξησις Ἱμβρ. **3)** Ἀνάρρωσις Ἱμβρ. Κρήτ.: Ἐδὰ 'ς τ' ἀνατσούλωμα πρέπει νὰ τρώς καλὰ Κρήτ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀνατσουλώνω Κρήτ. ἀνατζουλώνω Κρήτ. ἀνετσουλώνω Α.Κρήτ. ἀνιτσ'νώνου Ἱμβρ. Σαμοθρ. ἀνατσουρώνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνατσουσουρώνω Λεξ. Γαζ. (λ. ἀντιφρίσσω) ἀνιτσουτσουρώνου Σάμ. Μέσ. ἀνατσουρώνομαι Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνατσουτσουρώνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) — ΑΠαπαδιαμαντ. Χριστουγενν. διηγ. 50 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 86 ἀνατσουτσουρώνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) ἀνατσουτσουρώνουμι Θεσσ. (Ζαγόρ.) Σκιάθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τσουλώνω. Τὸ ἀνατσουσουρώνω κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, φρίττω Θεσσ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.) Σάμ. Σκιάθ. — ΑΠαπαδιαμαντ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Γαζ.: Οὐ γάτιους ἀνιτσουτσούρουσι Σάμ. Ἀνατσουτσουρώθ'καν οἱ τρίχες τ' κιφαλιού μ' Ζαγόρ. «Ἐλαφρὸς κόλαφος ἠκούσθη καὶ συγχρόνως φωνὴ παραδόξου ὄντος μελανοῦ τὴν ὄψιν, μὲ μαλλιά ἀνατσουτσουρωμένα, μὲ ἀλλόκοτα ράκη ὡς ἐνδυμασίαν» ΑΠαπαδιαμαντ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω **1**.

2) Ἐξαγριοῦμαι κατὰ τινος, ἀντιμετωπίζω μετὰ θυμοῦ τινὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνατσουρώθ'κα κ' ἰγὼ μόλις τοὺν εἶδα Ζαγόρ. Σὰν τ' ἀνατσουρώθ'κα μιὰ φουρά, τοὺν ἔμασαν τὰ κάτ'ρα (ὅταν ἐξηγριώθην ἐναντίον του, ἐφοβήθη πολὺ) αὐτόθ. Συνών. ἀναματσώνω **B 1**.

β) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι, ταραττομαι Πελοπν. (Κυνοῦρ.): Ὁ γάιδαρος ἀπὸ τοῖς φωνῆς καὶ τὰ χτυπήματα ἀνατσουτσουρώνεται καὶ τρέχει νὰ φύγῃ. Συνών. ἀναφαντιάζω, ἀναφαντιώνω **2**, ξαφνίζομαι (ἰδ. ξαφνίζω), ξυπάζομαι (ἰδ. ξυπάζω), τρομάζω. **γ)** Κάμνω τὸν γενναῖον, θρασύνομαι Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Ἀνατσουρώνεται ὁ καμπούρης μπρὸς 'ς τὸ σακάτη (ὁ ταπεινὸς καὶ ἀσθενὴς πρὸς τοὺς ἴσους του παλληκαρεύεται) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακαρδώνω (I) **1β**, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, ἀναματσώνω **B 2**, ἀντρεϊεύομαι (ἰδ. ἀντρεϊεύω), κοκορεύομαι. **δ)** Ὑπερηφανεύομαι Σάμ. Συνών. μεγαλοπιάνομαι (ἰδ. μεγαλοπιάνω), περηφανεύομαι.

ε) Λαμβάνω ὕψος κομπασμοῦ, αὐταρεσκείας ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἀνατσουτσουρώνεται καὶ μπαίνει μπροστὰ 'ς τὸ χορό. **3)** Αὐξάνω, ἀναπτύσσομαι, ἐπὶ φυτῶν, ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἱμβρ. Κρήτ. Σαμοθρ.: Ἀνατσουλώνει τὸ σπαρμένο - τὸ παιδί Κρήτ. Ἀνιτσ'νώσαν τ' ἀρνὰ Ἱμβρ.

4) Ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, ἀναρρωνύω Ἱμβρ. Κρήτ. Σαμοθρ.: Ἀκόμη δὲ δορεῖ ν' ἀνατσουλώσῃ μὲ τὴ γριππὴ Κρήτ. Ἀρρώστ'σι κι δὲ δορεῖ ν' ἀνιτσ'νώθ' Ἱμβρ. Συνών. ἀναδίνω **B 1γ**, ἀναζουμώνω, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρδώνω (I) **1**, ἀναπιάνω **12**, ἀναπλωρίζω **B 2**, ἀναπουπουλίζω, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναύγιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀναύγητος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *αὐγιστός < αὐγίζω. Τὸ ἀναύγητος κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρ. παραγόμενα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναύγητος.

Ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ πλύσεως ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως νὰ λευκανθῇ, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἔνθ' ἀν.: Τὰ λώματα ἀναύγιστα ἐπέμ'ναν (τὰ ἐνδύματα ἔμειναν ἀν.) Τραπ. Λώμαν ἀναύγητον Χαλδ. Συνών. ἀλεύκαντος, ἀλεύκαστος, ἀλεύκισος, ἄλευκος.

ἄναυλα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄναυλος.

1) Ἀνευ ναύλου, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τις ναῦλον Σκόπ. Σύμ.: Ἀναυλα πῆγα κ' ἦρθα Σκόπ. **2)** Ἀκουσίως, βίαι,

ΤΟΜ. Β' - 20

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ